

ЛУИС СЕРНУДА
КЪДЕТО ДА ОБИТАВА
ЗАБРАВАТА

Превод от испански: Рада Панчовска, —

chitanka.info

*Както таралежите, знаете,
един ден хората почувстваха своя
хлад. И пожелаха да го споделят.
Тогавя изобретиха любовта.
Резултатът бе, знаете, като при
таралежите.*

*Какво остава от радостите и
мъките на любовта, когато тя
изчезне? Нищо или по-лошо от нищо;
остава споменът за една забрава. И
пак добре, ако не го бодва сянката на
онези бодли; на онези бодли, знаете.*

*Следващите страници са
споменът за една забрава.*

I

*Където да обитава забравата,
В просторните градини без зора;
Където аз да бъда само
Памет на камък, сред копривите погребан,
Над който вятърът избягва от безсънната си.*

*Където името ми да остави
Тялото, което обозначава в ръцете на вековете,
Където желанието не съществува.*

*В този огромен район, където любовта, ужасен
ангел,
Не укрива като меч
В гръдта ми своето крило,*

*Усмиващ се, препълнен от ефирна милост, докато
нараства изтезанието.*

*Там, където да престане това жаждане, изискващо
по свой образ господар,
Подчиняваща на друг живот живота си,
Без хоризонт друг, освен другите очи лице в лице.*

*Където щастия и мъки да са само наименования,
Родна земя и небе около един спомен;
Където най-накрай да съм свободен, без да го знам
аз самият,
Разтворен сред мъгла, отсъствие,
Леко отсъствие като детинска плът.*

*Там, там далече;
Където да обитава забравата.*

vii

*Бях юноша в тъждествени на облаци дни,
Нещо ефирно, видимо поради полумрак и
отражение,
И странно е, че онзи спомен търся,
Който така, така боли по тялото от днес.*

*Да се изгуби удоволствие е тъжно
Подобно нежна лампа върху бавното ноктюрно;
Бях онзи, онзи бях, онзи съм бил;
Бе неведението моя сянка.*

*Нито наслада, нито мъка; бях дете
Затворник сред променливи стени;
Истории като тела, прозорци като небеса,
Сън после, сън по-висш от живота.*

*Когато смъртта поиска
Някоя истина да отнеме от ръцете ми,*

*Ще ги намери празни, като в юношеството,
Пламтящи от желание, опънати към въздуха.*

xii

*Не е любовта, която умира,
Това сме самите ние.*

*Първична невинност,
Отнемана в желание,
Забрава на самия себе си в друга забрава,
Преплетени клони,
Защо да се живее, ако ще изчезнете един ден?*

*Живее само, който гледа винаги
Пред себе си очите на зората си,
Живее само, който да целува
Онова тяло на ангел, което любовта въздигне.*

*Призраци на скръбта,
Далече, другите,
Тези, които любовта изгубиха,
Подобно спомен в сънища,
Обикаляйки гробовете
Друга пустота прегръщат.*

*Натам отиват и простенват,
Мъртви на крак, животи отвъд камъка,
Шибайки безсилия,
Дращейки сянката
С ненужна нежност.*

Не, не е любовта, която умира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.